

ПУТІВНИК ДЕКАДИ МІСІЙНОСТІ

2026

*Від Вознесіння Господнього до
Зіслання Святого Духа*

Празник Вознесіння Господа нашого Ісуса Христа
«МИР ВАМ: НАДІЯ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ СІМ'Ї»
Четвер (14/21 травня)
Лк. 114 зач. 24, 36-53.

У сьогоднішній день Вознесіння Господнього в євангельському слові ми читаємо, як воскреслий Христос стає посеред своїх учнів і промовляє до них: «Мир вам!». Це не просто звичайне привітання. У біблійному розумінні мир (*shalom*) означає повноту життя, примирення з Богом та внутрішню цілісність. Учні ж у цей момент перебувають у страху, розгубленості та почутті провини після страстей Христових. Тому Ісус найперше прагне огорнути їх своїм миром.

Важливо зауважити, що цей мир Христос приносить із ранами на руках і ногах. Він не приховує слідів своїх страждань після воскресіння, хоча міг би з'явитися без жодних ран. Господь залишає їх як знак того, що справжній мир завжди пов'язаний із жертвою. Отже, мир, який приносить Христос, – це не відсутність труднощів чи болю, а плід любові, яка пройшла через хрест і виявилася сильнішою за смерть.

Ці слова особливо глибоко звучать сьогодні, коли вже п'ятий рік повномасштабної війни український народ несе важкий тягар втрат, болю та невизначеності. Особливо глибоко ці рани торкнулися української сім'ї. На жаль, сьогодні ми є свідками одного з найвищих відсотків розлучень за усі роки незалежності України, а демографічна криза набуває загрозливих масштабів, адже смертність майже втричі перевищує народжуваність. Війна забирає не лише життя – вона виснажує стосунки та руйнує родинні зв'язки.

Саме тому тема сім'ї є однією з центральних у теперішньому житті нашої Церкви. Доказом цього став минулорічний Синод єпископів Української Греко-Католицької Церкви у Римі, головною темою якого було: «Душпастирство родин в час війни». Адже сьогодні одним із найважливіших завдань і для Церкви, і для нашої держави є збереження української сім'ї. Наші родини, позначені численними ранами, як ніколи потребують підтримки Церкви, аби отримати той мир, з яким Христос прийшов до своїх учнів.

У час війни особливо важливо, щоб наші сім'ї не залишалися наодинці зі своїми болями, кризами й страхами. Церква покликана бути поруч – підтримувати, слухати, зіцілювати, допомагати відновлювати єдність і вчити тієї любові, яка не руйнується навіть посеред випробувань. Саме тому цьогорічна Декада місійності буде присвячена сімейній тематиці. Починаючи від сьогоднішнього дня і аж до празника Зіслання Святого Духа, ми будемо день за днем роздумувати над уривками з Євангелія від Івана у світлі подружнього та сімейного життя. Разом шукатимемо відповіді на важливі питання: як берегти любов у час випробувань, як вчитися єдності, прощення, жертвовності та взаємної підтримки, як будувати сім'ю, в центрі якої є Бог.

Нехай цей час стане нагодою не лише для глибших роздумів, але й для оновлення наших родинних стосунків, спільної молитви та відкриття краси Божого задуму щодо подружжя та сім'ї. Бо саме через сильні, люблячі та вірні сім'ї Господь вибудує світле майбутнє Церкви й України.

Місійні завдання:

- 1. Особистий рівень:** Постановімо собі під час Декади місійності відвідувати головні богослужіння нашої парафії, щоб належно приготуватись до свята Зіслання Святого Духа.
- 2. Парафіяльний рівень:** Запропонуймо священнику у своїй парафії конкретну форму підтримки сімей: спільну молитовну зустріч за родини чи створення невеликої групи підтримки для подружжів, які переживають труднощі.
- 3. Місійний рівень:** Цього тижня зробімо конкретний крок до однієї родини або людини, яка переживає кризу або віддалилася від Церкви: зателефонуймо, відвідаймо або запросімо на молитву чи Літургію, показавши їм увагу, підтримку і християнську любов.

Перший день
«ХРИСТОС – ДОРОГА, ІСТИНА І ЖИТТЯ ПОДРУЖЖЯ»

П'ятниця (15/22 травня)

Ів. 47 зач. 14, 1-11

Центральним віршем сьогоднішнього уривку Св. Письма є слова Ісуса: «Я – дорога, істина і життя» (Ів 14,6). Ці слова сказані Ісусом до своїх учнів на Тайній Вечері відкривають одне із найважливіших завдань, яке покликана звершити кожна людина у своєму житті: пройти свою дорогу, щоб відкрити істину, а відтак віднайти життя.

Що це за дорога? Життя людини наповнене цілою мережею доріг. Ми постійно кудись рухаємось. Є дороги широкі і вузькі, легкі і небезпечні. Багато є й таких, які заводять навіть у глухий кут. Однак, серед усіх цих життєвих доріг найголовнішим шляхом, який людина покликана пройти, є шлях до Бога. І, що важливо, цей шлях пролягає через особу Ісуса Христа: «Ніхто не приходять до Отця, як тільки через мене» (Ів 14,6).

Що це за істина? Сьогодні ми є свідками очевидного парадоксу: з однієї сторони людина має практично необмежений доступ до інформації, а з іншого - людині все важче віднайти правду. Теперішній світ часто говорить, що немає універсальної правди, кожен має свою правду. Однак, це великий обман! Об'єктивна істина існує і вона розпочинається із пізнання Творця. І, що важливо, ця правда також відкривається в особі Ісуса Христа: «Якби ви мене знали, і Отця мого знали» (Ів 14,7).

І про яке життя тут іде мова? Йдеться не лише про фізичне існування, а про життя, наповнене глибоким сенсом, яке дарує людині відчуття справжнього щастя. І таке життя людина отримує, коли перебуває у єдності із Богом, найкращий приклад чого ми знаходимо знову ж таки в особі Ісуса Христа «Я в Отці і Отець у мені... Отець, який у мені пробуває, він творить діла» (Ів 14, 10-11).

Як же ця логіка важлива для сімейного життя!

Подружжя і сім'я – це не просто зустріч двох людей, а спільна дорога, яку чоловік і жінка покликані пройти разом. Сьогодні багато сімей переживають кризу не тому, що їм бракує матеріальних благ, а тому, що вони живуть кожен своїми інтересами, своїми планами, а відтак – і ніби окремим життям. Так зазвичай стається тоді, коли чоловік і жінка не йдуть разом у напрямку Бога.

Натомість, коли Христос і Його Слово стають дорогою подружжя, тоді подруги починають відкривати Божий задум щодо життя в сім'ї: у чому полягає зміст подружньої любові, як ця любов пов'язана з відкритістю на народження нового життя і чому сім'я покликана стати «домашньою церквою». Пізнаючи ці істини, подруги відкриваються на присутність і дію Бога, який об'являє їм правдиву красу одне одного, а відтак дає пережити справжнє, сповнене глибоким змістом, сімейне життя.

Тож нехай кожне подружжя сьогодні обере Христа своєю дорогою, щоб у Ньому відкрити істину, яка веде до справжнього життя і родинного щастя.

Місійні завдання:

1. Особистий рівень: Спитаємо себе сьогодні: що я можу робити, щоб допомагати своїй сім'ї йти до Бога?

2. Парафіяльний рівень: Подумаймо, яким конкретним способом кожен із нас може долучитися до того, щоб наша парафія ставала ще більш живим місцем звіщення правди та нового життя у Христі.

3. Місійний рівень: Спробуймо допомогти хоча б одній сім'ї, яка ще не знайшла або можливо втратила шлях до Бога, відкрити для себе дорогу до Нього.

Другий день

«Я ПРОСИТИМУ ОТЦЯ, І ВІН ДАСТЬ ВАМ ІНШОГО УТІШИТЕЛЯ, ЩОБ З ВАМИ БУВ ПОВІКИ» (Ів 14,16)

Субота (16/23 травня)

Ів. 48 зач. 14, 10-21

Цей уривок належить до так званої прощальної промови Ісуса на Тайній Вечері. Події відбуваються напередодні Христових страстей. Учні переживають неабияку тривогу, бо Ісус говорить про свій відхід. У відповідь Він відкриває їм глибокі істини про свою єдність із Отцем і головно запевняє їх, що «Я проситиму Отця, і він дасть вам іншого Утішителя, щоб з вами був повіки, Духа істини, якого світ не може прийняти, бо його не бачить і не знає. Ви ж його знаєте, бо він пробуває з вами і у вас буде» (Ів. 14,16-17).

Святий Дух – це найкраща Божа відповідь на людський страх/випробування/виклики. Вже скоро ми побачимо разючу перемену в житті апостолів. Ті, які ще замкнені за зачиненими дверима, налякані й розгублені, раптом вийдуть назовні і почнуть відкрито та сміливо проповідувати Христа. Вони більше не ховатимуться, але будуть відкрито свідчити.

Що важливо тут зауважити, що причиною такої перемены буде не зміна зовнішніх обставин. Не світ, зміниться навколо них. Він і надалі залишиться небезпечним для апостолів, адже попереду їх чекатимуть переслідування, труднощі і навіть смерть. Зміняться вони самі, бо зійде на них Святий Дух. Саме Святий Дух зробить із наляканих апостолів – мужніх, мудрих і цілеспрямованих свідків.

Як же такої перемены потребують сьогодні наші наречені, подружжя та сім'ї!

Сьогодні страх став майже постійним супутником нашого життя. Якщо уважно прислухатися до розмов людей, то можна почути багато тривог і переживань. Молоді люди, наприклад, бояться одружуватися, бо не знають що чекає їх завтра. Подружжя бояться народжувати, адже переживають за майбутнє своїх дітей; багато сімей живуть із постійним страхом за життя своїх рідних. Іноді склалися враження, що страх і тривоги стали новою «мовою» нашого часу. Але саме в такій реальності нам так важливо сьогодні почути слова Христа: «Я проситиму Отця, і Він дасть вам іншого Утішителя, щоб з вами був повіки».

Святий Дух не завжди забирає причину страху, але входячи у серце людини, Він не дає страху бути господарем людського життя. Там, де діє Святий Дух страх не має останнього слова, але приходиться внутрішній мир, з'являється ясність думки та народжується відвага жити. Зауважмо, що мир у сім'ї не народжується сам по собі – він є плодом Божої присутності. Святий Дух допомагає, коли це потрібно, знайти слова вибачення, стримати гнів, почути одне одного, не втратити любов у конфліктах. Іншими словами, коли Святий Дух діє у сім'ї, тоді є більше любові, прийняття, взаємної поваги та терпеливості.

Отож, крокуючи дорогою цієї Декади місіїності та готуючись до прийняття дару Святого Духа у день П'ятидесятниці, спробуймо сьогодні уважно придивитися до головних страхів і тривог нашого сімейного життя, щоб принести їх перед лице Бога і дозволити Йому перемінити їх на мир, мужність і живу надію.

Місійні завдання:

1. Особистий рівень: Назвімо сьогодні Богові один свій страх і попросімо Його наповнити наше серце миром і довірою.

2. Парафіяльний рівень: Допоможімо нашій парафії бути простором, у якому люди зможуть перемагати страх і відкриватися на дію Святого Духа.

3. Місійний рівень: Підтримаймо сьогодні когось, хто переживає страх або тривогу, сказавши слово підбадьорення або запевнивши у своїй молитві.

Третій день
«СІМ'Я ПОКЛИКАНА БУТИ СЕРЕД ТИХ, ЗА КОГО МОЛИТЬСЯ ХРИСТОС»
Неділя (17/24 травня)
Ів. 56 зач. 17, 1-13

Уривок Св. Письма, як Церква приписує на сьогоднішній день є початком так званої Архидієцесійської молитви Ісуса, поміщеної в Євангеліє від Івана. До певної міри - це богословський підсумок усього життя і місії Христа перед страстями. Особливість цієї молитви полягає у тому, що значна частина її присвячена за учнів: «Я молюся за них, не за світ молюся, а за тих, яких ти дав мені, бо вони твої» (Ів 17,9). У цих словах розкривається виняткове заступництво Ісуса за тих, хто увірував у Нього. Коли Він каже «не за світ молюся», це не означає, що Бог не любить світ, адже в Євангеліє від Івана «світ» часто позначає ту реальність, яка закрита на Бога і відкидає Його. Тому Ісус молиться передусім за тих, хто відкрився на Боже слово, хто прийняв Його і став частиною спільноти віруючих, щоб вони були збережені в істині та єдності з Отцем.

Як важливо, щоб кожна християнська сім'я сьогодні була не «частиною того світу», який закривається на Бога, але серед числа тих, за кого молиться Христос. Згідно з Божим задумом, сім'я покликає бути «домашньою церквою», місцем, де живе Божа присутність. Адже сила сім'ї не в людських почуттях, але в тому, що вона живе Божим словом і належить до спільноти віруючих.

Що на практиці означає бути «домашньою церквою»? Передусім це значить, що християнська сім'я покликає зробити свій щоденний простір простором зустрічі з Богом: у спільній молитві, у читанні Божого Слова, в участі у св. Таїнствах. Водночас сім'я, за своєю природою, покликає стати першою школою віри, саме тут дитина вперше має пізнати Бога із живого свідчення власних батьків. Інколи священникам дуже непросто передати дітям і молоді основи християнської віри, коли ця праця не підтримується в родині. Без такої співпраці слова священника часто залишаються лише теорією, яка не знаходить підтвердження в реальному житті. І навпаки, коли сім'я живе вірою, тоді навіть просте слово священника приносить плід у житті дитини.

Бути домашньою Церквою означає також стати простором справжньої любові, можливо, не ідеальної, але живої. Любов у родині має вибудовуватись за прикладом любові Христа, тобто вона повинна бути жертвовною, вірною, терпеливою та здатною прощати і служити. Тут же народжується і зростає справжня і глибока єдність, до якої покликає подружжя і вся сім'я. Ця єдність є даром Божим, і вона відображає ту глибоку єдність, про яку молиться Христос у Євангеліє від Івана (пор. Ів 17).

І врешті, домашня Церква не замикається в собі, а є відкритою на інших. Така сім'я вмє приймати, ділитися, допомагати, бути свідченням віри у світі - через гостинність, підтримку потребуючих, щире і живе християнське життя.

Отож, відкріймо наші сім'ї на Боже слово і зробимо їх справжніми «домашніми церквами», щоб, живучи в молитві, любові та єдності, ми були серед тих, за кого молиться Христос у Євангеліє від Івана і через яких Його присутність стає видимою у світі.

Місійні завдання:

- 1. Особистий рівень:** Знайдімо сьогодні кілька хвилин для особистої молитви і попросімо Бога, щоб допоміг нашій сім'ї бути справжньою «домашньою церквою».
- 2. Парафіяльний рівень:** Постановімо, якщо ще цього немає, підтримувати працю священника у вихованні дітей власним прикладом віри.
- 3. Місійний рівень:** Проявімо гостинність або допоможемо іншій родині - словом підтримки, увагою чи добрим ділом, щоб через нас люди відчули Божу любов.

Четвертий день
«ВИНОГРАДИНА І ГІЛКИ: СЕКРЕТ ЖИВОЇ ТА ПЛІДНОЇ СІМ'Ї»
Понеділок (18/25 травня)
Ів. 49 зач. 14,27 – 15,7

В сьогоднішньому Слові Божому чуємо як Христос готує учнів до свого відходу, відкриваючи їм важливу правду: Його відхід не є поразкою, але невід'ємним етапом звершення Отцевого задуму у справі спасіння людства. У цьому контексті образ «виноградини і гілок» стає ключем до розуміння християнського життя: учні можуть приносити плід лише тоді, коли перебувають у живій єдності з Христом. Єдність із Богом є ключовою умовою плодоношення людського життя! Тобто плід не є результатом лише зусиль чи старань людини, а насамперед наслідком її єдності з Христом. Без цього зв'язку навіть найбільша людська активність може залишитися метушнею і без справжнього змісту.

Це закономірність має дуже практичний вимір для подружжя та сім'ї, адже жодне подружжя чи сім'я не є самодостатніми у собі, тобто не є виноградинами, але лише гілками. Відповідно джерело їхнього життя не в них самих, але в Тому, хто їх створив – у Бозі. На жаль, в сучасному світі нерідко доводиться бачити, як люди намагаються вибудувати щасливе сімейне життя, спираючись виключно на власні ресурси: почуття, матеріальну стабільність чи спільні плани. Проте з часом стає очевидним, що цього недостатньо: почуття все ж змінюються, сили вичерпуються, а труднощі надламують навіть найкращі плани та наміри. Саме тому справжня сила і витривалість сім'ї народжується не з людських ресурсів, а з живого зв'язку з Богом: лише перебуваючи в Ньому, подружжя може зберегти любов, вистояти у випробуваннях і приносити плід, який не зникає, адже єдність із Богом є головною умовою розвитку та плодоношення подружнього життя.

Зауважмо, що сім'я приносить плід не тоді, коли все ідеально, а тоді, коли вона перебуває у Христі. Тому належне духовне життя у подружжі та сім'ї є не просто гарним додатком, але основою та фундаментом на якому все вибудовується. На практиці це означає, що подружжя чи сім'я мають свідомо знаходити час для спільної молитви, поставити Боже Слово орієнтиром у прийнятті рішень, прагнути жити у стані освячуючої ласки, через активну участь у Св. Таїнствах та виховувати дітей у здоровому християнському дусі, навчаючи їх любові до Бога і Його Церкви.

Часом трапляється, що сім'ї, які щиро стараються жити в єдності з Христом, переживають різні випробування. І тоді може з'явитися спокуса думати, що віра напевне «не працює», адже як це можливо, що ті, хто близько Бога, також проходять через труднощі? Однак саме в сьогоднішньому слові Христос дає ключ до віднайдення відповіді на це питання: «Кожну ж, що плід приносить, він очищає, щоб більше плоду приносила» (Ів 15,2). Тобто випробування в добрих сім'ях не є ознакою Божої відсутності чи неефективності християнського життя, але часто стають процесом очищення. Якщо їх переживати з Богом, вони не руйнують, а навпаки – приносять ще більший плід у своєму житті

Тому справжній секрет міцної сім'ї не в тому, щоб мати ідеальні обставини чи бездоганні стосунки, а в тому, щоб не втрачати єдності з Христом. Бо саме ця єдність робить любов витривалою, дає сенс жертві і дозволяє сім'ї приносити справжній плід любові і життя.

Місійні завдання:

- 1. Особистий рівень:** Спитати себе: чи я справді перебуваю в єдності із Христом? І в чому це конкретно проявляється?
- 2. Парафіяльний рівень:** Постановімо разом із родиною регулярно брати участь парафіяльних богослужіннях та у Святих Таїнствах, щоб будувати сім'ю на живому зв'язку з Богом.
- 3. Місійний рівень:** Підтримаймо якусь сім'ю, яка переживає труднощі – словом, молитвою чи конкретною допомогою – засвідчуючи, що навіть у випробуваннях життя з Христом приносить плід.

П'ятий день

«ПІЗНАННЯ БОГА ЯК ФУНДАМЕНТ МІЦНОГО ПОДРУЖНЬОГО І СІМЕЙНОГО ЖИТТЯ»

Вівторок (19/26 травня)

Ів. 53 зач. 16, 2-13

У сьогоднішньому Божому слові Господь говорить про один із найнебезпечніших парадоксів людського життя. Його суть полягає в тому, що людина інколи може бути переконана, що своїми вчинками служить Богові, а насправді – об'єктивно виступати проти Нього: «Настане час, коли кожен, хто вас убиватиме, гадатиме, що служить Богові» (Ів 16,2). І причину такої трагічної помилки Христос пояснює дуже просто: «бо ні Отця, ні мене вони не пізнали» (Ів 16,3).

Пізнання Бога є вихідною точкою правильного бачення себе, інших людей і всього життя. Коли людина втрачає живий зв'язок із Богом, вона поступово втрачає здатність чітко розрізняти добро і зло. Тоді вона починає будувати життя лише на власних уявленнях, почуттях чи вигоді. І саме тут криється велика небезпека: людина сама стає для себе мірилом правди. У такому стані добро і зло стають відносними, а правда починає залежати від настрою, емоцій або особистої користі. Найбільша трагедія полягає навіть не в тому, що людина чинить зло, а в тому, що вона часто цього не усвідомлює, бо живе без Бога.

Як актуально це звучить у контексті подружнього та сімейного життя. Скільки конфліктів, образ і непорозумінь виникає саме тому, що люди бувають абсолютно переконані у власній правоті й водночас не бачать своїх помилок. У сім'ї дуже легко підмінити Божу правду власними уявленнями: егоїзм назвати «правом на самореалізацію», постійну критику – «боротьбою за правду», байдужість – «втомою» або «нестачею часу». І тоді виникає той самий парадокс, про який говорить Христос: люди можуть думати, що чинять правильно і навіть дбають про добро сім'ї, а насправді – поступово руйнувати її. Так стається тоді, коли людина перестає по-справжньому пізнавати Бога. Адже без Нього ми починаємо викривлено дивитися не лише на світ, але й на власне подружжя та родину. Натомість важливо пам'ятати: саме Бог є Творцем подружжя, і саме Його задум є найкращим фундаментом для сімейного життя.

А що ж означає «пізнати Бога»? У біблійному розумінні – це не просто знати певну інформацію про Нього, називати себе віруючим чи виконувати окремі релігійні практики. Йдеться насамперед про живі стосунки з Богом, які формують наше мислення, впливають на рішення та поступово визначають стиль життя. У сім'ї ці стосунки будуються через спільну молитву, читання Святого Письма та повноцінну участь у житті Церкви.

Просімо сьогодні Господа, щоб Він просвітив наші серця правдою про Себе і про наше сімейне життя, визволив нас із полону самообману та навчив дивитися на своїх ближніх Його очима. Нехай Бог допоможе нам будувати наші родини не на власній гордині чи впертості, а на правді, любові та мудрості Євангелія.

Місійні завдання:

1. Особистий рівень: Попросімо Господа просвітити наше серце і розум, щоб ми мали відвагу чесно побачити власні помилки, не жити в самообмані та вміти відрізнити Божу правду від того, що лише здається правдою.

2. Парафіяльний рівень: Запитаймо свого священника, яким конкретним способом можемо долучитися до організації молитовного читання Святого Письма на парафії, щоб разом глибше пізнавати Боже Слово та вчитися жити ним у щоденному житті.

3. Місійний рівень: Спробуймо з любов'ю підтримати сім'ю, яка живе у взаємних образах, залежностях чи духовному віддаленні від Бога, допомагаючи їй через молитву, добре слово та власне свідчення знову відкрити Божу правду і дорогу до Нього.

Шостий день
«ЖУРБА, ЯКА СТАЄ РАДІСТЮ: БОЖИЙ ШЛЯХ СІМ'Ї»
Середа (20/27 травня)
Ів. 54 зач. 16, 15-23

У сьогоднішньому уривку Святого Письма Господь відкриває нам важливу правду про християнське життя: віруюча людина не звільняється від страждань, але, йдучи за Христом, вчиться переживати їх як шлях, який Бог може перемінити на джерело життя і радості.

Часто ми очікуємо, що віра в Бога повинна захистити нас від усякого болю. Нам здається, що життя християнина мало б бути спокійним, легким, без криз і втрат. І певною мірою це правда, адже життя за Божою мудрістю справді оберігає людину від багатьох помилок, які приносять страждання. Однак інколи ми помилково починаємо сприймати віру як своєрідну «страхівку» від труднощів: якщо я молюся, ходжу до церкви, стараюся жити по-Божому, то Господь мав би забрати всі випробування, не допустити кризи чи болю в моїй сім'ї. Але Христос говорить зовсім інакше: «ви голоситимете й ридатимете...» (Ів 16,20)..

І водночас у цих словах немає безнадії чи трагедії, бо Господь одразу додає: «Ви журитиметеся, але журба ваша стане радістю» (Ів 16,20). Тут ідеться не просто про зміну емоцій – ніби смуток колись автоматично заміниться хорошим настроєм. Христос говорить про щось значно глибше: про внутрішнє преображення людини. Те, що сьогодні є джерелом болю, з Божою допомогою може стати джерелом життя, мудрості та радості. Це не уникнення страждання, а його переосмислення і переміна. Щоб пояснити це доступніше, Ісус використовує дуже промовистий образ із сімейного життя – жінки, яка народжує дитину. Біль під час пологів є справжній і дуже глибокий, але він не є беззмістовним. Цей біль веде до народження нового життя.

Як важливо зрозуміти цю істину у подружньому та сімейному житті. Навіть найкращі та найпобожніші сім'ї не є вільними від труднощів. До речі, і «світ», як реальність, яка не приймає Бога, з цього дуже радіє. Однак, так стається не тому, що Бог, зі своєї сторони, щось не допрацьовує чи християнство малоефективне. Радше навпаки – саме в цих випадках Бог може діяти по-особливому, провадячи до важливої внутрішньої переміни. Із Богом труднощі не є знаком руйнування – часто вони стають простором зростання. І саме тут звучать Його слова, які мають стати світлом для кожної сім'ї: «Ви журитиметеся, але журба ваша стане радістю» (Ів 16,20).

Скільки різних «болів» доводиться переживати у сімейному житті: нерозуміння, втома, кризи, труднощі виховання дітей, матеріальні проблеми, внутрішні рани, війна та всі її наслідки. Але цікаво, що ті сім'ї, які намагаються будувати своє життя на Божих цінностях, часто не лише не ламаються під тиском випробувань, а навпаки – ще більше зміцнюють свою єдність і любов. Останні дослідження, присвячені аналізу стану української сім'ї в час повномасштабної війни, показують, що чимало родин у цей непростий період почали більше цінувати одне одного, свідоміше використовувати час для сім'ї і глибше переживати важливість одне одного. Такі факти в черговий раз доказують, що сімейні болі можуть стати «болями народження» нової якості спільного життя

Тому, дорогі подружжя і сім'ї, не лякаймося труднощів. Господь не обіцяв, що дорога буде легкою, але пообіцяв, що «журба наша стане радістю». І якщо ми залишимося з Богом навіть у час випробувань, Він зможе перемінити наш біль на джерело життя, любові та глибокої внутрішньої радості.

Місійні завдання:

- 1. Особистий рівень:** Прийміть сьогодні свої труднощі не як поразку, а як місце зустрічі з Богом та можливість до подальшого зростання.
- 2. Парафіяльний рівень:** Помолімося разом за сім'ї парафії, які переживають випробування, і підтримаймо їх добрим словом чи увагою, щоб ніхто не залишався сам у своєму болі.
- 3. Місійний рівень:** Станьмо свідками надії – покажімо іншим подружжям через власний приклад, що навіть у труднощах життя з Богом веде до глибшої любові і радості.

Сьомий день

«МОЛИТВА, ЯКА ПРИНОСИТЬ ПОВНУ РАДІСТЬ У СІМ'Ю»

Четвер (21/28 травня)

Ів. 55 зач. 16, 23-33

У сьогоднішньому слові Божому ми чуємо такі слова Христа: «Істинно, істинно кажу вам: чого б ви не просили в Отця в моє ім'я, він дасть вам» (Ів 16,24). Ці слова мають набагато глибший зміст, ніж може здатися на перший погляд. Вони не є просто обіцянкою автоматичного виконання будь-яких людських бажань, але відкривають цілу християнську логіку молитви.

Ключ до розуміння цього вислову лежить не просто у самому проханні, але в способі просити. Що означає «Просити в ім'я Ісуса»? Чи це просто магічна формула, яку потрібно правильно промовити чи мова іде про щось інше? «Просити в ім'я Ісуса» в першу чергу означає: просити згідно з Його волею, довіряючи Його мудрому задуму. Це те, що ми промовляємо щоденно у молитві «Отче наш»: нехай буде воля Твоя. Відповідно, обіцянка Бога: «і одержите» не означає, що Господь виконає будь-яке бажання людина і вона отримує все, що хоче. Але Бог, згідно Його волею, дасть усе те, що веде до спасіння і справжнього життя.

Господь заохочує, щоб ми у наших молитвах шукати волі Божої, щоб «радість ваша була повна». І знову ж таки радість, про яку говорить Христос не є просто емоцією чи якимось короточасним задоволенням. Це є радість Божа, яка не залежить від мінливих обставин, але яка залишається навіть серед труднощів. Це правдива радість, яку Христос окреслює як «повна», довершена, якій нічого бракує. Саме таку радість отримує людина, яка покладає своє життя на Бога.

Як же важливо побачити цю правду не лише на рівні загальних роздумів, але перенести її у дуже конкретний вимір подружнього і сімейного життя. Сім'я, як домашня церква, покликана в першу чергу шукати волі Божої. До речі, саме це веде її до повної радості. Бо дуже часто у подружньому житті молитва звужується до переліку прохань: про здоров'я, про матеріальні речі, про вирішення проблем. І це добре – Бог хоче, щоб ми приносили Йому все. Але Христос сьогодні веде нас глибше: не лише просити, а вчитися просити правильно – тобто разом шукати Божу волю.

Коли чоловік і жінка починають молитися не лише кожен за своє, але разом запитувати: «Господи, чого Ти очікуєш від нашої сім'ї?», тоді подружня атмосфера набирає особливої краси, бо з'являється спільний напрямок, яким є Божий задум. А що ж Господь очікує від сімейних у повсякденному житті? Це вміння пробачати, навіть коли важко; це вміння слухати, а не тільки говорити; це ставити любов вище за власну правоту; це вміння, наприклад, сказати: «Нехай буде не по-моєму, а по-Божому». І коли подружжя просить про таке у своїх молитвах, тоді здійснюється обіцянка Христа: «і одержите». Можливо, не завжди те, що ми очікували, але точно те, що нам потрібно. Бо Бог дає не банальні скороминущі речі, Він дає мир, єдність, витривалість і ту глибоку радість, яку не можуть відібрати жодні обставини.

Тому просімо сьогодні Господа не лише виконувати наші бажання, але передусім навчити нас шукати Його волю, бо саме вона веде подружжя і сім'ю до справжньої радості та миру.

Місійні завдання:

- 1. Особистий рівень:** Спробуймо сьогодні під час молитви менше говорити і більше слухати Бога, довіряючи Йому не лише свої прохання, але й право провадити наше життя.
- 2. Парафіяльний рівень:** Подумаймо, як наші парафії можуть стати простором, де сім'ї вчитимуться відкривати Божу волю щодо них.
- 3. Місійний рівень:** Подаруймо комусь свідчення живої віри – через мир у власній сім'ї, здатність прощати, підтримувати і разом шукати Божу волю навіть у непростих обставинах.

Восьмий день

«І СЛАВУ, ЩО ТИ ДАВ МЕНІ, Я ДАВ ЇМ, ЩОБ БУЛИ ВОНИ ОДНО, ЯК І МИ – ОДНО»

(Ів 17,22)

П'ятниця (22/29 травня)

Ів. 57 зач. 17, 18-26

Сьогоднішнє Євангеліє відкриває нам дуже особливий уривок Св. Письма. Це не притча, не навчання до народу, а глибока розмова Сина із своїм Отцем. Що важливо, значну частину цієї сокровенної розмови, яка по суті є молитвою, Ісус присвячує, як за своїх апостолів, так і за тих, які через їх слово увірують, тобто за нас із вами. Христос просить Отця за мене, і за тебе – ще до того, як ми народилися, ще до того, як ми зробили перший крок у вірі.

І про що ж Він просить? Не про земний успіх, не про легке життя чи відсутність труднощів. Він просить про щось значно глибше: щоб ми були одно. Щоб між нами була така єдність, яка є між Отцем і Сином. Це дуже висока планка. Бо мова йде не просто про згоду чи безконфліктність, а про єдність у любові, довірі, правді.

Цікавим у цьому контексті виглядають слова Ісуса: «І славу, що ти дав мені, я дав їм, щоб були вони одно, як і ми – одно» (Ів 17,22). Що це така слава, яка провадить до такої єдності? В Євангелії від Івана «слава» – це не честь чи зовнішній блиск, це, в першу чергу любов, яка наповнює Пресвяту Трійцю і яка стає видимою головно в особі Ісуса Христа. Найповніше ця «слава» відкрилася на хресті - там, де Ісус віддав своє життя цілковито, залишивши для нас найкращу ікону справжньої любові. Отже, слава, яку Отець дав Синові – це слава любові, що жертвує собою, і саме ця любов сповнює єдність із Отцем.

Не менш цікавим є подивитись на подружнє життя крізь призму цих слів Христа. Найперше, Таїнство вінчання – це Таїнство любові. Коли ми говоримо про подружній союз чоловіка і жінки тут також іде мова про особливу єдність, адже в подружжі двоє стають одним. Більше того в самому Чині вінчання над нареченими проголошуються такі слова: «Славою і честю вінчай їх!». Йде мова про вінчання славою. Це не просто гарна поетична формула. Церква молиться, щоб Бог увінчав подружжя тією самою славою, про яку говорить Христос у Євангелії. Тобто – щоб у їхньому житті стала видимою любов, яка вміє жертвуватися, прощати, служити і залишатися вірною. І тут відкривається дуже важлива правда: подружжя отримує від Бога не лише благословення на спільне життя, але участь у Божій любові, яка є джерелом правдивої єдності.

Ми часто думаємо, що єдність – це коли немає конфліктів, коли все ідеально. Але насправді єдність – це коли навіть у конфлікті ми не втрачаємо любові. Коли не боремося один проти одного, а разом шукаємо правду. Коли не прагнемо перемогти, а прагнемо зберегти стосунок. Найбільшою небезпекою для сім'ї є не труднощі, а поступова втрата цієї «слави». І так, нажаль стається коли бракує жертвовної любові, коли серце закривається на подруга, коли замість довіри з'являється підозра, коли замість служіння – розрахунок: «я більше, ти менше».

Тому просімо сьогодні Господа, щоб Він зберіг у наших сім'ях цю «славу» жертвовної любові, навчив нас берегти єдність навіть серед труднощів і допоміг нашим родинам ставати живим образом тієї любові, якою Отець і Син єдині між собою.

Місійні завдання:

1. Особистий рівень: Щодня вчимося берегти «славу» жертвовної любові у своєму серці: менше шукати власної перемоги, а більше – єдності, прощення і правди у стосунках з ближніми.

2. Парафіяльний рівень: Будуймо на парафії атмосферу єдності та взаємної підтримки, щоб наші сім'ї могли знаходити тут силу для подружньої вірності, молитви, примирення та зростання в любові.

3. Місійний рівень: Несімо свідчення світові, що справжня єдність народжується із жертвовної любові Христа, а християнська сім'я покликана бути живою іконою любові Бога.

Дев'ятий день
«ЦЕРКВА, ЩО ЄДНАЄ ЖИВИХ І ПОМЕРЛИХ»
Субота (23/30 травня)

Ів. 67 зач. 21, 15-25 (рядове) / Ів. 16 зач.; 5, 24-30 (за упокій)

Перед святом Зіслання Святого Духа у нашій літургійній традиції є так звана «заупокійна субота». Це не випадковий звичай, а глибоко продумана духовна логіка Церкви. Стоячи на порозі великого празника П'ятидесятниці, Церква звершує молитву не лише з живими, але із тими, хто вже відійшов у вічність. Таким жестом ми виражаємо нашу віру, що Церква є універсальною, тобто поєднує у собі живих і померлих. А смерть, як ми знаємо, не розриває єдності у Христі. Тому, готуючись до празника, який об'являє Церкву як Тіло Христове, ми згадуємо всіх її членів. Фактично, перед П'ятидесятницею Церква збирає всіх своїх дітей у спільній молитві – і тих, що ще на землі, і тих, що вже перейшли у вічність.

Окрім того, тут є також ще один глибокий сенс. Святий Дух є «життя податель», як ми молимося у молитві «Царю небесний». Саме тому перед святом життя Церква молиться за померлих, довіряючи їх Божому милосерддю і просячи, щоб Дух Святий привів їх до повноти воскресіння і вічного життя. І водночас ця субота є дуже особистим нагадуванням для кожного з нас. Вона ставить перед нами просту, але важливу правду: наше життя не обмежується лише земною реальністю. Кожен із нас має свій визначений час, і жоден не залишиться тут назавжди, оскільки усі ми в кінцевому покликані до вічності.

Саме тому так важливо навчитися цінувати кожен день – як свого життя, так і життя наших рідних. Якою мудрістю є вміти цінувати одне одного в подружжі, не витрачаючи дорогоцінного часу на конфлікти, образи й доведення своєї правоти. Як важливо не втрачати нагоди відвідати батьків, поговорити з ними, бо вони не завжди будуть із нами. І яким великим даром є час із дітьми: бути з ними, слухати їх, розділяти їхній світ – бо вони так швидко ростуть, і настане момент, коли підуть у своє життя, як і ми не завжди зможемо бути біля них. І не менш важливим є пам'ятати і про наших померлих рідних – не лише зберігати їх у спогадах, але і звершувати за них молитви, довіряючи їх Божій любові, що сильніша за смерть.

Життя не чекає, поки ми «вирішимо всі справи», щоб почати любити по-справжньому. Воно відбувається тут і тепер – у простих зустрічах, у щоденних розмовах, у тих малих моментах, які ми часто недооцінюємо. Бо справжня трагедія – не в тому, що життя коротке, а в тому, що ми інколи проживаємо його поверхово, не люблячи по-справжньому.

Тому, можливо, найважливіше питання, над яким варто сьогодні застановитись: чи я живу так, щоб мої найближчі відчували, що я їх люблю – сьогодні, а не колись потім? Бо любов, відкладена «на пізніше», дуже часто так і залишається невисловленою. А любов, прожита сьогодні, стає тим скарбом, який не зникає навіть у вічності.

Місійні завдання:

1. Особистий рівень: Знайдімо час для приватної молитви за померлих родичів і попросімо в Бога благодаті вміти по-справжньому цінувати життя і людей, які поруч із нами.

2. Парафіяльний рівень: Уточнімо розклад заупокійних богослужінь у нашій парафії та долучімося до них, щоб спільною молитвою підтримати пам'ять про наших померлих. Подбаймо також, щоб інші парафіяни мали можливість легко знайти цю інформацію і приєднатися до молитви.

3. Місійний рівень: Станьмо носіями надії для тих, хто переживає втрату, особливо через війну, підтримуючи їх словом, присутністю та молитвою. Допоможемо таким людям відчувати, що вони не залишені наодинці зі своїм болем.

«СВЯТИЙ ДУХ – ДЖЕРЕЛО ЖИВОЇ ВОДИ ДЛЯ ПОДРУЖЖЯ ТА СІМ'Ї»

Неділя (24/31 травня)

Ів. 57 зач. 17, 18-26

Боже Слово, яке сьогодні читається на Літургії з нагоди свята П'ятидесятниці, є напевне одним із найглибших текстів про Святого Духа у Святому Письмі. Христос, стоячи посеред храмового двору, виголошує: «Коли хто спраглий, нехай прийде до мене й п'є! Хто вірує в мене, як каже Писання: ріки води живої потечуть із нутра його. Так він говорив про Духа, що мали прийняти ті, які увірували в нього» (Ів 7,37–39). Ці слова звучать у контексті юдейського свята Кучок – одного із найбільших празників Ізраїля, під час якого юдеї згадували мандрівку вибраного народу пустелею та дякували Богові за Його опіку.

Одним із центральних обрядів цього свята було урочисте виливання води та вина, коли священники обходили жертвник у дворі Храму. У той час народ підносив молитви про дощ, Боже благословення та воскресіння померлих. Тому саме тема води, а ще більше – тема нового життя, особливо наповнювала серця і думки тогочасних слухачів. І саме в цей момент Христос проголошує, що Він є джерелом тієї «живої води», на яку очікував Ізраїль.

Ісус не просто дає воду – Він сам є джерелом живої води. У біблійній символіці вода означає життя, очищення, благодать і дію Святого Духа. Христос наголошує, що справжнє і повне життя людина може знайти лише в єдності з Богом. Як вода оживляє землю, так і Святий Дух оживляє людську душу, очищає її від гріха та народжує до нового життя у Бозі. Третя Особа Бога діє особливим чином: Дух Божий перемінює саму глибину людини – її серце. Він зцілює внутрішню пустку, укріплює у випробуваннях, вчить любити, прощати і жити по-Божому. Коли Він діє у житті людини, то «ріки води живої потечуть із нутра її».

Через призму цього Євангелія варто поглянути і на життя наших сімей. Адже кожна сім'я переживає свою спрагу: спрагу любові, миру, взаєморозуміння та підтримки. І дуже часто люди намагаються втамувати цю жагу лише людськими силами, забуваючи, що справжнім джерелом життя і любові є сам Бог. Без «живої води» Святого Духа навіть найкращі людські почуття з часом можуть виснажуватися. Натомість подружжя, яке відкривається на дію Святого Духа, поступово наповнюється Божою любов'ю, а слова Христа: «ріки води живої потечуть із нутра його» стають реальністю їхнього життя. Саме Святий Дух допомагає подругам не замикатися у власних образах чи егоїзмі, а вчитися слухати, прощати, жертвувати собою і знову знаходити дорогу одне до одного.

Особливо важливо пам'ятати про це сьогодні, коли війна, тривоги, невизначеність і щоденний стрес виснажують багато українських родин. У такі моменти сім'я потребує не лише людської витривалості, але Божої сили, яка здатна підтримати тоді, коли власних сил уже бракує. Тому просімо сьогодні, щоб Святий Дух зійшов на наші сім'ї, оновив наші серця, навчив нас любити, прощати й бути поруч одне з одним навіть у найважчих труднощах. Нехай у наших домах ніколи не висихає джерело Божої любові, а кожна християнська родина стане місцем миру, молитви, взаємної підтримки та живої присутності Бога.

Місійні завдання:

- 1. Особистий рівень:** Попросімо сьогодні в молитві Святого Духа показати нам, чого найбільше спрагле наше серце.
- 2. Парафіяльний рівень:** Організуймо або долучімося на парафії до спільної молитви до Святого Духа за українські сім'ї, особливо за родини, які переживають розділення внаслідок війни.
- 3. Місійний рівень:** Спробуймо стати для інших «носіями живої води» – підтримаймо конкретну сім'ю, яка переживає труднощі, добрим словом, увагою, молитвою чи просто своєю присутністю.